

Arrest

nr. 132 694 van 3 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 23 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat B. LOOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 12 juli 1986.

Op 26 december 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 februari 2014, met kennisgeving op 21 maart 2014, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel

9ter van de vreemdelingenwet ongegrond verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.12.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

K.L., K. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Kameroen

geboren te B. op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 18.02.2013, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De aangehaalde medische elementen werden niet weerhouden door de arts-adviseur (zie medisch advies d.d. 19.02.2014 onder gesloten omslag in bijlage)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9ter, 62 en 73/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht, van de rechten van verdediging en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“1. Met betrekking tot de beschikbaarheid van de behandeling

Volgens de arts-adviseur is de aandoening behandelbaar in Kameroen. Hij baseert zich voor de beschikbaarheid van de nodige zorg op drie document uit de MedCOI-databank. Deze documenten uit de MedCOI-databank blijken opgesteld te zijn met het oog op de situatie van een 47-jarige man met een HIV-infectie en chronische hepatitis B, een 33-jarige vrouw met een HIV-infectie, beiden uit Kameroen, en een algemeen verzoek om informatie. Alle documenten zijn opgesteld door volstrekt anonieme bronnen. De bestreden beslissing geeft enkel aan dat het om lokale artsen zou gaan die contractueel in dienst zijn bij de Nederlandse overheid.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet behandelt een materie die ook wordt behandeld door artikel 15b van richtlijn 2004/83/EG. Met betrekking tot de COI die wordt vergaard door verwerende partij dienen dan ook een aantal principes gerespecteerd te worden. De bronnen mogen niet anoniem zijn, alle informatie die werd geraadpleegd dient vermeld te worden, indien sommige informatie niet werd gebruikt dient gemotiveerd te worden waarom niet, er dient vermeld te worden waarom een bron gecontacteerd werd, en waarom deze bron betrouwbaar is, er dient altijd naar meer dan één bron gezocht te worden,

... .

De gemeenschappelijke EU-richtlijnen met betrekking tot het gebruik van COI verduidelijken: "It is also good practice to list not only the sources referred to in the report/query response but all (or the main) sources of information consulted during the research. However, in case no information was found, the main sources consulted should be mentioned. » en « Any source may provide information that can be

relevant (to the asylum determination process). This means that no source should be excluded without further consideration." (European Union (ARGO project JLS/2005/ARGO/GC/03), Common EU Guidelines for Processing Country of Origin Information (COI), op cit , pp. 7 en 16).

De gemeenschappelijke EU richtlijnen stellen verder: "COI researchers should always try to find more than one source and different kinds of sources (e.g. governmental, media, international organizations, NGO's etc.) for each issue, preferably the original/primary sources in each case. It is important to search for as wide a range of sources as possible, which reflect differing opinions about the issue or event, as this will help to ensure a balanced report. Finding more than one source will give added weight to the information provided, particularly if it is of a sensitive or controversial nature, by showing that the opinion it is not restricted to one -possibly biased - source."

Uw Raad heeft bevestigd dat het gebruik van een enkele bron niet kan volstaan om de geloofwaardigheid van een feit in te schatten: "[...] le Conseil constate que la partie défenderesse ne s'appuie que sur une seule source, de surcroît anonyme, empêchant ce faisant le Conseil d'apprécier la fiabilité de l'information qu'elle relaye." (CCE, arrêt n°45.928 du 2 juillet 2010).

Er is geen enkele garantie aangaande de correctheid van de geboden informatie, noch over de bron ervan.

Het is zowel voor Uw Raad als voor verzoekende partij onmogelijk om de betrouwbaarheid van deze informatie na te gaan.

Het is niet duidelijk van welke persoon de informatie afkomstig is. Het is ook niet duidelijk of de persoon die de informatie levert wel over de nodige expertise beschikt, en daarenboven werd het document ook nog eens niet ondertekend.

Deze gang van zaken schendt de rechten van de verdediging en de tegensprekelijkheid. Het is onmogelijk voor zowel verzoeker als voor Uw Raad om de informatie op zijn inhoudelijke geldigheid en herkomst te controleren.

De informatie zelf is niet enkel niet na te gaan, ze is ook bijzonder summier. Er wordt enkel met ja/nee geantwoord en de effectieve beschikbaarheid van de vernoemde medicijnen wordt niet vermeld, noch verduidelijkt.

2. Met betrekking tot de toegankelijkheid van de medische zorgen

Volgens de Raad van State is het noodzakelijk om ook rekening te houden met de financiële toegankelijkheid van de medische zorgen (voor zover deze beschikbaar zijn natuurlijk) in het land van herkomst. De Raad van State oordeelde als volgt in dit verband:

"Les soins qui doivent être prodigués au resquérant peuvent l'être au XXX, pour autant que celui-ci, compte tenu de ce que ce pays ne dispose pas d'un système de sécurité sociale couvrant les soins de santé, dispose de ressources financières suffisantes." (R.v.St. 18 maart 1998, nr. 72.594, RDE 2002 N° 119)

Verwerende partij kan in de bestreden beslissing niet overtuigen wat betreft de financiële toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen.

2.1. Om te beginnen baseert verwerende partij haar analyse wat betreft de toegankelijkheid van de behandeling op twee bronnen: het zogenaamde 'Plan Stratégique national de lutte contre le VIH, le sida et les IST' van het Comité National de Lutte contre le SIDA dd. december 2010 en het rapport 'Accès décentralisé au traitement du VIH/sida: évaluation de l'expérience camerounaise' dd. maart 2010 van het Agence National de recherches sur le sida et les hépatites virales.

Op basis van deze twee bronnen kan men echter allesbehalve concluderen dat de nodige zorgen financieel toegankelijk zullen zijn voor verzoeker.

Verwerende partij haalt uit het eerste rapport drie elementen aan: het aantal erkende behandelingscentra is toegenomen, waardoor ze bijna 2/3 van de gezondheidsdistricten dekken¹; antiretrovirale middelen zijn gratis waardoor er sprake is van een stijging van het aantal behandelde patiënten (een verdubbeling tussen 2005 en 2009), en de geneesmiddelen gebruikt voor opportunistische infecties zijn tot slot eveneens gratis.

Uit het tweede rapport haalt verwerende de volgende zaken: buitenlandse financiering heeft het mogelijk gemaakt om antiretrovirale middelen sterk te subsidiëren, waardoor deze sinds mei 2007 gratis zijn voor personen die opgevolgd worden in de erkende behandelingseenheden. Verder werd door middel van decentralisatie de toegang tot de behandeling voor de armste personen en personen op het platteland verbeterd. Verder blijkt dat patiënten nog wel bijdragen moeten leveren voor de andere zorgen dan de antiretrovirale middelen zoals de labtests, medische consultaties, etc.

Verzoeker vraagt zich af hoe verwerende partij op basis van deze informatie kon besluiten dat verzoeker toegang zou hebben tot de voor hem levensnoodzakelijke zorgen.

1 Het rapport van het Comité National de Lutte contre le SIDA spreekt zelf van 56,2 % en niet van 'bijna 2/3'(zie p. 34). Het feit dat verwerende partij 56,2 % beschouwt als 'bijna 2/3', en niet bijvoorbeeld als 'iets meer dan de helft', is illustratief voor haar optimistische visie op de toegankelijkheid van de nodige zorgen in Kameroen.

In de eerste plaats dient men immers te kijken naar het totale kostenplaatje van de medische behandeling, en niet enkel naar de kost van de antiretrovirale behandeling of van de medicijnen tegen opportunistische infecties. Het rapport van het Agence National de recherches sur le sida et les hépatites virales waarop verwerende partij haar beslissing baseert, haalt zelf aan dat patiënten zelf bijdragen moeten leveren voor de andere zorgen dan de antiretrovirale middelen. Verwerende partij liet het na om in concreto te kijken naar het totale kostenplaatje van de volledige behandeling die verzoeker dient te volgen. Uit zijn medisch dossier blijkt nochtans duidelijk dat verzoeker opgevolgd dient te worden door verschillende specialisten. Verwerende partij lijkt dit niet te betwisten, aangezien onderzocht werd of labo-analysen, echografie van de lever en opvolging/behandeling door een HIV-specialist/internist/infectioloog beschikbaar zijn in Kameroen. Verwerende partij had dan ook het totale kostenplaatje van verzoekers' levensnoodzakelijke behandeling moeten bekijken om zich een oordeel te kunnen vormen van de financiële toegankelijkheid van de nodige zorgen. Dit is niet meer dan logisch. Verder gaat verwerende partij niet ten gronde in op de informatie die verzoeker voorlegde in zijn aanvraag tot medische regularisatie, waaruit blijkt dat de toegang voor HIV-patiënten tot antiretrovirale therapie in Kameroen dramatisch is.

Verzoeker legde onder meer de volgende informatie voor, afkomstig uit uiterst gezaghebbende bronnen (zie stuk 2):

- Volgens een rapport van 2011 van de Wereld Gezondheidsorganisatie, UNAIDS en Unicef, blijkt dat slechts 38 procent van de HIV-patiënten in Kameroen die een antiretrovirale therapie nodig hebben, deze ook kunnen verkrijgen. Met andere woorden, 62 procent van de HIV-patiënten in Kameroen die antiretrovirale therapie dienen te volgen, worden gewoon aan hun lot overgelaten;
- Uit een rapport van het IOM, *Returning to Cameroon. Country information*, van 11 december 2009 blijkt het volgende: "Health care is very expensive. [...] It is quite difficult for individuals to register with an insurance company because it is relatively expensive."
- US State Department, *Cameroon. Country specific information*, van voegt daaraan toe dat dokters vaak een onmiddellijke betaling verwachten: "Doctors and hospitals often require immediate payment for health services in cash, and require family members or friends to locate and purchase any medical supplies they will need."

Het rapport van de WHO, UNAIDS en Unicef is recenter van datum dan de bronnen van verwerende partij, en heeft een meer gezaghebbend karakter. Het Comité National de Lutte contre le SIDA is immers een orgaan van de Kameroenese overheid, en daardoor niet neutraal of objectief te noemen. De passage waarnaar verwerende partij verwijst, betreft immers een analyse van dit overheidsorgaan van het gevoerde beleid van de Kameroenese regering in het verleden, en de zogenaamde verwezenlijkingen. Het is niet meer dan logisch dat de Kameroenese overheid haar zogenaamde verwezenlijkingen in de verf wenst te zetten.

Nergens ging verwerende partij concreet in op de cijfers die verzoeker aanvoerde, en waaruit de problematische toegankelijkheid van de nodige zorgen onomstotelijk blijkt. Maar liefst 62 procent van de personen die een antiretrovirale therapie nodig hebben, blijven in de kou staan.

Deze cijfers, afkomstig uit een onbetwistbaar objectieve en gezaghebbende bron, staan in een fel contrast met de goednieuwsshow die verwerende partij opvoert in de bestreden beslissing. Ondanks het feit dat verwerende partij door verzoeker op de hoogte werd gebracht van de problematische situatie in Kameroen, vond verwerende partij het niet nodig om hiermee rekening te houden of om hierrond argumenten op te nemen in de bestreden beslissing. Verwerende partij motiveert nergens waarom de verschillende bronnen die verwerende partij aanhaalt en waaruit de slechte toegankelijkheid van de medische zorgen blijkt, niet in rekening werden gebracht bij het nemen van de beslissing. Verder motiveert verwerende partij nergens waarom aan haar twee bronnen meer geloof zou moeten worden gehecht dan aan de rapporten van de WHO, UNAIDS, het Unicef of het IOM. Op geen enkel moment wordt een afweging gemaakt tussen de tegenstrijdige informatie in de bronnen van verzoeker, en in diegene die verwerende partij inroept. Dit vormt een duidelijke schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het enige argument dat verwerende partij ontwikkelt omtrent de cijfers die verzoeker aanvoerde, is daarbovenop manifest in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gaat niet in op de concrete cijfers die verzoeker aanvoerde maar vormt een algemene stelling, en kan tot slot de bestreden beslissing niet schragen. Verwerende partij reageert op de informatie dat slechts 38 % van de HIV-patiënten in Kameroen effectief een behandeling kunnen genieten als volgt: "Er dient echter nogmaals op gewezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. [...]" Verwerende partij gaat hierbij totaal voorbij aan het feit dat de bescherming die door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt geboden, ruimer is dan artikel 3 van het EVRM. Het laatste luik vervat in artikel 9ter bepaalt dat men in aanmerking komt indien er bij terugkeer een reëel risico bestaat op een onmenselijke of

vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Dit criterium vereist bijgevolg dat er gekeken wordt of er sprake is van een adequate behandeling in het land van herkomst. Onder deze adequate behandeling dient men een behandeling te verstaan die beschikbaar en toegankelijk is. Indien er medicatie beschikbaar is in Kameroen, maar deze kan om één of andere reden (zoals bijvoorbeeld financiële barrières) zeer moeilijk verkregen worden, is er niet voldaan aan de toegankelijkheidsvereiste gesteld door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verwerende partij kan er zich dus niet vanaf maken door te verwijzen naar artikel 3 van het EVRM, aangezien artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer is.

Ook de overige elementen die verwerende partij uit de twee rapporten selecteerde, tonen geenszins aan dat de nodige zorgen effectief toegankelijk zijn voor verzoeker. Het betreft immers informatie van algemene aard, die niets zegt over de concrete toegankelijkheid. Uit de loutere vaststelling dat er sprake is van 'een stijging' van het aantal behandelingscentra, een 'verbetering' van de toegang tot de zorgen voor de armsten en personen op het platteland, en een 'verdubbeling' van het aantal behandelde patiënten, kan men niet concluderen dat verzoeker toegang zal hebben tot de nodige zorgen. Een verbetering van een uiterst problematische situatie impliceert immers geenszins dat de nodige zorgen nu wel toegankelijk zijn voor de overgrote meerderheid van de bevolking. Een verdubbeling van een uiterst laag percentage personen die toegang hebben tot de nodige zorgen, levert nog altijd een bedroevend resultaat op. Uit deze algemene stellingen, die nergens geconcretiseerd worden in de bestreden beslissing, kan men dus geen conclusies trekken. Verwerende partij ging hierbij dan ook te kort door de bocht.

Het rapport van de Kameroenese overheid waarop verwerende partij zich baseert, spreekt van een verdubbeling van het aantal behandelde patiënten tussen 2005 en 2009. De cijfers die het rapport daarbij aanhaalt, spreken van een evolutie van 23 % in 2005 naar 46,5 % in 2009. Zoals hiervoor werd uiteengezet, dient er meer geloof gehecht te worden aan de cijfers in het objectieve, neutrale en recentere rapport van de Wereld Gezondheidsorganisatie, UNAIDS en Unicef, waarin er wordt aangehaald dat slechts 38 procent van de HIV-patiënten die een behandeling nodig hebben in Kameroen, deze ook effectief kunnen krijgen. Uit dit rapport van de Kameroenese overheid dat verwerende partij aanhaalt (voor zover er geloof aan gehecht kan worden), blijkt dus enerzijds dat de toegankelijkheid (ondanks een verdubbeling) van de nodige zorgen nog steeds problematisch is. Anderzijds is de situatie naar alle waarschijnlijkheid nog veel slechter, en kan slechts 38 procent van de zieken een HIV-therapie krijgen. Op basis van de zogenaamde verdubbeling van het aantal behandelde patiënten dat verwerende partij inroept, kan men dus geenszins concluderen dat de nodige zorgen toegankelijk zijn. De bron van verwerende partij geeft immers zelf aan dat minstens de helft van de zieken geen toegang heeft tot de nodige zorgen. Dit cijfer is daarbovenop nog veel dramatischer, zoals blijkt uit meer gezaghebbende bronnen.

Maar er is meer. Uit het tweede rapport waarop verwerende partij zich beroept, namelijk van het Comité National de Lutte contre le SIDA, selecteerde verwerende partij een aantal passages, waaruit men ook moeilijk conclusies kan trekken omtrent de concrete toegankelijkheid van de medische zorgen. Zo poneert verwerende partij op basis van dit rapport dat antiretrovirale therapie sinds mei 2007 gratis is voor personen die opgevolgd worden in de erkende behandelingseenheden. Verwerende partij geeft nergens aan welke voorwaarden men moet voldoen om toegelaten te worden tot deze erkende behandelingseenheden. Deze stelling zegt dan ook niets over de effectieve toegankelijkheid van de medische zorgen.

Uit het bovenstaande kunnen we dus concluderen dat verwerende partij er niet in slaagt te motiveren dat de nodige zorgen effectief toegankelijk zijn in Kameroen, en geen zorgvuldig onderzoek voerde naar deze toegankelijkheid.

2.2. Verwerende partij argumenteert in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aantooft dat hij arbeidsongeschikt is. Er zouden bovendien geen elementen in het dossier voorhanden zijn die er op wijzen dat verzoeker geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van herkomst. Niets zou derhalve toelaten te concluderen dat verzoeker niet zou kunnen instaan voor de bijkomende kosten van de behandeling. Voorts zou hij ook beroep kunnen doen op familie, vrienden of kennissen voor (tijdelijke) hulp. Dit is echter wel heel kort door de bocht, en getuigt van weinig realiteitszin.

Er zitten namelijk wel degelijk elementen in het dossier die er op wijzen dat verzoeker niet kan instaan voor de kosten van de behandeling. Verzoeker argumenteerde immers het volgende in zijn aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet:

"Doordat verzoeker zijn medicijnen op dagelijkse basis dient te nemen, hij opgevolgd dient te worden door gespecialiseerde artsen, en dit alles voor de rest van zijn leven, lopen de kosten hoog op. Verzoeker beschikt echter niet over de middelen om de levensnoodzakelijke behandeling en opvolging te verkrijgen.

In de eerste plaats is verzoeker ernstig ziek, en kan men niet verwachten dat hij zelf voldoende inkomsten uit arbeid kan genereren om de hoogoplopende kosten van de levenslange behandeling te

dragen in een land waar 40 procent van de bevolking in absolute armoede leeft.² Afgezien van het feit dat verzoeker fysiek niet in staat is tot arbeid, zal hij hoogstwaarschijnlijk ook geen werk kunnen vinden. Op personen die besmet zijn met HIV kleeft immers in Kameroen een zwaar sociaal stigma, zoals blijkt uit het hiervoor geciteerde rapport van het Ireland Refugee Documentation Centre (stuk 7):

[...] people who are HIV-positive are generally stigmatized, rejected, marginalized or discriminated against in both their social and private lives. [...] People infected with HIV/AIDS "are perceived by some as plague-stricken and therefore dangerous. Their rights are trampled on a daily basis at various levels of society, particularly within their own families, at hospitals, in the workplace and in prison."

Ook op de hulp van familie of derden hoeft verzoeker niet te rekenen. Om te beginnen is de kans groot dat verzoekers' familie hem de rug zal toekeren, omwille van het stigma dat op HIV/Aids kleeft. Het rapport van het Ireland Refugee Documentation Centre stelt het als volgt: the stigmatization of sick people is a real scourge... . Since AIDS is perceived to be a shameful illness, families reject those who are infected".

Zelfs indien verzoekers' familie of vrienden de wil zouden hebben om hem te helpen, kan men niet aannemen dat ze over de financiële draagkracht beschikken om dit in de praktijk te doen. Door het chronische karakter van zijn ziekte zal verzoeker immers voor de rest van zijn leven de dure medicijnen moeten aanschaffen. Het is niet redelijk om te verwachten dat anderen hem daarbij in het straatarme Kameroen willen of kunnen bijspringen. Zoals hierboven werd aangegeven, dient 40 procent van de bevolking immers rond te komen met minder dan 1 USD per dag. Tot slot valt er van de overheid ook geen bijstand te verwachten.

Verzoeker zal dus zelf voor de kosten van de medische opvolging en de medicijnen moeten opdraaien. Dit is echter problematisch, gezien verzoekers' zieke toestand, de sociale uitsluiting waaraan HIV/Aids-patiënten onderworpen zijn en het hoge kostenplaatje en de levenslange duur van de behandeling."

Verwerende partij hield geen rekening met het bovenstaande. Verzoeker voerde het sociale stigma aan dat er bestaat tegen HIV-patiënten, het feit dat een groot deel van de Kameroenese bevolking in absolute armoede leeft, het feit dat slechts 38 % van de HIV-patiënten de nodige zorgen verkrijgt, het feit dat gezondheidszorg heel duur is (zie stuk 4 en 5 van de aanvraag tot medische regularisatie), en het feit dat hij op dagelijkse basis en dit voor de rest van zijn leven een aantal medicijnen dient te nemen en een gespecialiseerde opvolging nodig heeft. Verwerende partij gaat ook voorbij aan het feit dat tijdelijke hulp van familie, vrienden of kennissen niet volstaat, aangezien het een levenslange behandeling betreft. Desondanks dit alles poneert verwerende partij dat 'niets toelaat te concluderen dat verzoeker niet zou kunnen instaan voor de bijkomende kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.' Dit getuigt van weinig realiteitszin.

Verwerende partij kan redelijkerwijze niet, en volstrekt in strijd met verzoekers profiel en de aangevoerde objectieve informatie, het optimisme aan de dag leggen om te stellen dat verzoeker arbeidsgeschikt is en wel zijn boterham zal kunnen verdienen om zijn medicijnen te betalen, of op derden zal kunnen rekenen. Dat is niet ernstig en in miskennis van de stukken die verzoeker in zijn aanvraag heeft toegevoegd.

2.3. Ten derde heeft verwerende partij op geen enkel moment onderzoek gedaan naar de continuïteit van de behandeling.

Voor een HIV-patiënt is deze vaststaande onderbreking van de ART behandeling nefast. Verzoeker zal erg spoedig ziek worden, er zullen ernstige gevaren zijn voor de volksgezondheid, en het zal tot ernstige medische complicaties leiden. Het zou ook leiden tot een resistent virus, en de verspreiding ervan. De mortaliteit bij stopzetting van de behandeling is 100% (zie standaard medisch getuigschrift dat bij het verzoek tot regularisatie werd gevoegd).

De ambtenaar-geneesheer heeft geen rekening gehouden met de onvermijdelijke onderbreking van de behandeling en de fatale gevolgen van deze onderbreking, zo ze al tijdelijk zou zijn. Verwerende partij rept met geen woord over de continuïteit van de behandeling, en ging dan ook onzorgvuldig te werk.

3. Conclusie

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd om te beginnen geschonden doordat niet afdoende onderzocht werd of de nodige medische zorgen toegankelijk zijn voor verzoeker in zijn land van herkomst. Verwerende partij baseerde zich op een selectieve lezing van twee bronnen, waarvan één met een twijfelachtig objectief karakter, en legde meer gezaghebbende informatie die deze fundamentele van de bestreden beslissing tegenspreken zomaar naast zich neer. Verwerende partij heeft zich tot een uiterst selectieve en onzorgvuldige lezing van haar eigen stukken beperkt. De stukken waar verwerende partij naar verwijst van de MedCOI databank schenden de rechten van de verdediging en de tegensprekelijkheid. Verwerende partij hield verder geen rekening met de concrete situatie in Kameroen en de aangereikte informatie met betrekking tot de sociale uitsluiting en manifeste armoede, en concludeerde voorbarig dat verzoeker kan aankloppen bij derden voor steun, of zelf kan instaan voor de kosten.

Door te concluderen dat de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn voor verzoeker in Kameroen, terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat dit niet het geval is, schond verwerende partij daarnaast artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Uit artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 blijkt dat de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een afdoende wijze. De motiveringsplicht werd geschonden doordat de argumenten in de bestreden beslissing intellectueel oneerlijk zijn, en deze beslissing niet kunnen schragen.

Zonder toegang tot de levensnoodzakelijke behandeling zal de gezondheid van verzoeker er zwaar op achteruit gaan. Een gedwongen terugkeer zou daarom ook een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door artikel 3 EVRM. Verwerende partij diende een zorgvuldig en nauwkeurig onderzoek hiernaartoe te voeren. Ze heeft verzuimd dit te doen.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

2.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 73/14 van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- de zorgvuldigheidsplicht ;
- de rechten van verdediging ;
- de artikelen 3 en 13 EVRM.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 73/14 van de Vreemdelingenwet.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd

verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verweerder laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van art. 9ter Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat de gezondheidsproblemen die werden aangehaald door verzoekende partij geen actuele aandoeningen uitmaken die een reëel risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling en dit gelet op het gegeven dat er in Kameroen behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk is, terwijl verzoekende partij ook kan reizen naar dit land.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt duidelijk dat daarbij rekening werd gehouden met de medische verslagen die verzoekende partij heeft voorgelegd, terwijl de arts-adviseur ook verwijst naar de verschillende door hem geraadpleegde bronnen, die ofwel online consulteerbaar zijn, ofwel kunnen worden nagegaan in het administratief dossier.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar Kameroen, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de Staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

In een eerste onderdeel van haar eerste middel levert de verzoekende partij kritiek op het gevoerde onderzoek naar de beschikbaarheid van de noodzakelijke medische behandeling. De verzoekende partij meent dat de gehanteerde bron anoniem is, terwijl tevens kritiek wordt geuit op het feit dat slechts één bron zou zijn geraadpleegd.

Verweerder laat vooreerst gelden dat in de voetnoot van het medisch advies van de arts-adviseur dd. 19.02.2014 afdoende wordt uiteengezet vanwaar de informatie uit de MedCOI-databank afkomstig is. Terwijl de verzoekende partij voorts niet dienstig kan voorhouden dat het consulteren van de MedCOI-databank als “één bron” dient te worden beschouwd, gelet op het feit dat uit het advies afdoende blijkt dat verschillende documenten met een uniek kenmerknummer werden geconsulteerd.

Voorts dient te worden benadrukt dat de verzoekende partij zich niet dienstig kan beperken tot de bewering dat “het onmogelijk is om de betrouwbaarheid van deze informatie na te gaan”. Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij de eigenlijke informatie uit de MedCOI databank niet betwist, doch zich beperkt tot algemene en vage beschouwingen nopens de aard van de databank.

« Ensuite, en ce que le requérant soutient que « la base de données MedCOI concerne d'autres pathologies », le Conseil ne perçoit pas l'intérêt d'une telle remarque dès lors qu'il ressort des informations reprises sous la référence « CM-2693-2012 en date du 04.12.2012 » qui figurent au dossier administratif que les médicaments et soins requis par l'état de santé du requérant sont disponibles dans son pays d'origine, constat qui n'est au demeurant pas utilement contesté en termes de requête, le requérant se limitant à arguer que « le fait que ces médicaments existent au Cameroun, n'attestent (sic) pas de leur disponibilité », allégation extrêmement laconique et impuissante à remettre en question les informations fournies par la partie défenderesse à cet égard. Le Conseil estime en outre que le requérant est malvenu de critiquer les sources utilisées par la partie défenderesse dès lors qu'il n'apporte aucun élément de nature à contester la teneur de celles-ci et à démontrer que les soins requis par son état de santé ne seraient pas disponibles au Cameroun. » (R.v.V. nr. 120 791 du 18 mars 2014)

Verweerder merkt op dat door de verzoekende partij geenszins aannemelijk wordt gemaakt dat de arts-adviseur in het advies dd. 19.02.2014 op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de noodzakelijke behandelingen voor de verzoekende partij beschikbaar zijn in Kameroen. De verzoekende

partij brengt zelfs geen begin van bewijs aan dat de vaststellingen van de arts-adviseur niet correct zouden zijn.

“De bestreden beslissing verwijst naar de documentatie over de beschikbaarheid van medische zorgverlening in het administratief dossier en voegt ook het gedetailleerd medisch verslag toe. Gelet op de precisie van de gegevens die niet op een concrete wijze worden weerlegd, vermag de rapportering waarnaar verzoeker verwijst deze vaststelling niet te wijzigen.” (R.v.V. nr. 75 565 van 21 februari 2012)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de documenten waarop de arts-adviseur zich heeft gesteund bij het onderzoek naar de beschikbaarheid van de medische behandeling deel uitmaken van het dossier, zodat de verzoekende partij hier kennis van heeft kunnen nemen. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de rechten van verdediging van tegensprekelijkheid zouden zijn geschonden. Terwijl verzoekende partij zich sowieso niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

“De Raad herhaalt dat het beginsel van de rechten van de verdediging in principe niet van toepassing is op een administratieve procedure. Het loutere feit dat verzoekers geen kennis hebben van de inhoud van deze documenten laat uiteraard op zich niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing niet op correcte feiten zou zijn gebaseerd of op kennelijk onredelijke wijze zou zijn tot stand gekomen.” (R.v.V. nr. 78.227 van 13 december 2011)

De verzoekende partij levert in een tweede onderdeel van het eerste middel kritiek op het feit dat geen overtuigend onderzoek werd gevoerd naar de financiële toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen. De verzoekende partij meent dat de arts-adviseur op basis van twee bronnen onmogelijk kan concluderen tot de financiële toegankelijkheid. De verzoekende partij houdt voor dat geen rekening werd gehouden met het totale kostenplaatje en zou heeft ook kritiek op het feit dat door de arts-adviseur niet werd ingegaan op de door haar voorgelegde informatie.

Verweerder merkt op dat het advies dd. 19.02.2014 voor wat betreft de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“De advocaat van verzoeker haalt aan dat situatie van de medische zorgen in Kameroen zorgwekkend is en in lamentele staat. Het gaat er echter niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waarbij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Daarnaast geldt ook nog het volgende: « (...) L'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. » (arrest nr. 26.565/05 van 27mei2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk).

Om de AIDS-epidemie in te dijken en te bestrijden ontwikkelt Kameroen preventiestrategieën en biedt het land in het kader van een « Plan national de lutte contre le Sida » zorgverlening aan. Het Strategisch Plan 2006-2010 heeft reeds resultaten opgeleverd, met name inzake de universele toegang tot de behandeling voor de HIV-patiënten. De inspanningen, die door het ministerie van volksgezondheid geleverd werden, hebben het mogelijk gemaakt om het aantal erkende behandelingscentra te verhogen. Voortaan dekken ze bijna 2/3 van de gezondheidsdistricten. Het feit dat de antiretrovirale middelen gratis zijn heeft bijgedragen tot een duidelijke stijging van het aantal patiënten die een behandeling volgen (tussen 2005 en 2009 is hun aantal verdubbeld). De geneesmiddelen die gebruikt worden voor de behandeling van opportunistische infecties zijn eveneens gratis. De buitenlandse financieringen hebben, het mogelijk gemaakt om de antiretrovirale middelen in sterke mate te subsidiëren in Kameroen. Als gevolg daarvan zijn ze sinds mei 2007 gratis voor alle personen die in de erkende behandelingseenheden opgevolgd worden. De decentralisatie van de tenlasteneming van de HIV-patiënten op het niveau van de districten maakt het eveneens mogelijk om de toegang tot de behandelingen voor de armste personen en/of de personen die op liet platteland laven te verbeteren. Er moet echter worden opgemerkt dat het feit dat de antiretrovirale middelen gratis zijn, niet betekent dat de patiënten geen bijdrage moeten leveren voor de andere onderdelen van de zorgen (zoals labtests, medische consultaties).

De advocaat van betrokkene beweert dat verzoeker fysiek niet in staat zou zijn tot arbeid maar verzuimt het om een bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor te leggen en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt

in zijn land van oorsprong. Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de bijkomende kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

De advocaat van betrokkene haalt een rapport aan van de WHA, UNAIDS en UNICEF waaruit blijkt dat slechts 38% van de HIV-patiënten in Kameroen ook effectief van een behandeling zou kunnen genieten. Er dient echter nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E. V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012)

Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kameroen — het land waar hij tussentijd 25 jaar verbleef — geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Wat betreft het argument dat betrokkene niet op hulp van familie ouderen zou moeten rekenen en hij sociaal zou uitgesloten worden gezien zijn aandoening: het blijft bij een algemene bewering waar niet het minste begin van bewijs van wordt voorgelegd voor de individuele situatie van betrokkene.

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Kameroen.”

Uit de voormelde motivering blijkt dat door de arts-adviseur op zorgvuldige wijze werd nagegaan of er bezwaren zijn voor wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland van de verzoekende partij. Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat de arts-adviseur op basis van twee bronnen de financiële toegankelijkheid niet zou kunnen onderzoeken, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan het advies dd. 19.02.2014.

Verweerder laat gelden dat uit het advies dd. 19.02.2014 blijkt dat antiretrovirale middelen gratis zijn in Kameroen, alsook de behandeling van opportunistische infecties.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat de arts-adviseur geen rekening zou gehouden hebben met het totale kostenplaatje van de medische behandeling, merkt verweerder op dat uit het advies blijkt dat de arts-adviseur het volgende opmerkt: “Er moet echter worden opgemerkt dat het feit dat de antiretrovirale middelen gratis zijn, niet betekent dat de patiënten geen bijdrage moeten leveren voor de andere onderdelen van de zorgen (zoals labtests, medische consultaties.”

De verzoekende partij gaat in haar eerste middel voorbij aan de vaststelling van de arts-adviseur dat er geen elementen zijn in het dossier van de verzoekende partij, dewelke toelaten te concluderen dat zij niet zou kunnen instaan voor de bijkomende kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

Terwijl tevens moet worden benadrukt dat het loutere feit dat medicatie moeilijk zou kunnen verkregen worden in het herkomstland, niet volstaat om te besluiten dat het onderzoek naar de toegankelijkheid gebrekkig zou zijn gevoerd.

“Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden of slechts tegen betaling door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

(...)

Nogmaals wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing wel degelijk de toegankelijkheid heeft onderzocht doch dat verzoekers een andere invulling geven aan het begrip ‘toegankelijkheid’. De invulling die verzoekers lijken te geven aan toegankelijkheid, met name dat naast het onderzoek naar de beschikbaarheid van medicatie ook dient te worden onderzocht wat de effectieve toegankelijkheid is en hoe het zit met de continuïteit van de medicatie, vindt geen steun in de rechtspraak van het EHRM en kan in deze dan ook niet toelaten te besluiten dat er een verkeerde toepassing is gemaakt van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet of dat de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig gemotiveerd is.

” (R.v.V. nr. 74.693 van 7 februari 2012)

Het loutere feit dat verzoekende partij stukken heeft voorgelegd, waaruit zij zelf afleidt dat zij voldoet aan de voorwaarden van art. 9ter Vreemdelingenwet en op die grond moet worden gemachtigd tot verblijf, maakt uiteraard niet dat de aanvraag zonder meer gegrond dient te worden verklaard; zulks zou net een negatie zijn van de vereiste dat door de ambtenaar-geneesheer een advies moet worden verstrekt, hetgeen in casu ook gebeurd is.

Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de arts-adviseur te volgen.

Terwijl het de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toekomt zich in de plaats te stellen van de arts-adviseur noch van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van diens advies/beslissing, doch enkel kan nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte en kunnen niet worden aangenomen.

In zoverre de verzoekende partij in het tweede onderdeel van haar eerste middel voorhoudt dat door de arts-adviseur ten onrechte wordt verwezen naar artikel 3 EVRM, omdat de bescherming door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ruimer zou zijn, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij haar kritiek grondslag mist.

Verweerder verwijst naar de recente arresten van de Raad van State nrs. 225.522 en 225.523 van 19.11.2013, waarin uitdrukkelijk is geoordeeld dat het loutere feit dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet drie hypothesen voorziet -nopens dewelke werd gemotiveerd in de bestreden beslissing- geen afbreuk doet aan het feit dat de wetgever in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot tweemaal toe de uitdrukking “reëel risico” heeft gebruikt, hetgeen op manifeste wijze een verwijzing uitmaakt naar het criterium dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt gehanteerd bij de beoordeling van aangevoerde schendingen van artikel 3 EVRM:

“dat het gegeven dat artikel 9ter drie “specifieke hypothesen” voorziet van aandoeningen, niet impliceert dat het toepassingsgebied van deze bepaling verschillend zou zijn aan dat van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; dat inderdaad, conform aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, deze drie types van aandoeningen, wanneer zij een minimum graad aan hardheid bereiken, van aard zijn overeen te stemmen met bescherming geboden door artikel 3 voornoemd, bestaand uit ofwel een reëel risico voor het mensenleven (zie in het bijzonder Öcalan vs. Turkije, zaak nr. 46221/99, 12 mei 2005), ofwel uit een reëel risico voor de fysieke integriteit (zie in het bijzonder Enea vs. Italië, zaak nr. 74912/01, 17 september 2009), zij in een ander reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling; Overwegende dat de verzoeker derhalve terecht voorhoudt dat de ingeroepen aandoening dient te beantwoorden aan een minimum graad van hardheid zoals vereist door de hoger aangehaalde rechtspraak, teneinde onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Verdrag te vallen, en, derhalve, teneinde te ressorteren onder de bepalingen van artikel 9ter voornoemd; dat deze drempel “hoog” dient te zijn, volgens de onderrichtingen van het arrest N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, hoger aangehaald; dat indien deze drempel niet wordt bereikt, er geen sprake kan zijn van een “reëel risico om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3”, terwijl de verwijdering van de vreemdeling in dat geval geen “probleem stelt” ten aanzien van deze bepaling, en de vraag of het niveau van de zorgen en van de mogelijkheden tot opvolging voorhanden in de landen van herkomst, al dan niet beantwoordt aan dat in België, op dat ogenblik niet dient gesteld;

Overwegende dat nog los van de voorbereidende werken hoger aangehaald, ook uit de bewoordingen zelf van het artikel 9ter, § 1, eerste lid, blijkt dat de ziekte een zekere graad van ernst dient te vertonen, daar waar de wetgever spreekt over “zodanig [lijden] aan een ziekte” – dit wil zeggen op dermate ernstige wijze – dat deze ziekte een “reëel risico” met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling; dat het feit dat de wetgever daarbij tot tweemaal toe de uitdrukking “reëel risico” heeft gebruikt, op manifeste wijze een verwijzing uitmaakt naar het criterium dat door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt gehanteerd bij de beoordeling van aangevoerde schendingen van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; Overwegende dat ingevolge hetgeen voorafgaat, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan het artikel 9ter, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980, een draagwijdte heeft toegekend die dit artikel niet heeft, door te oordelen dat deze bepaling de Belgische staat zou verplichten “tot een uitgebreider onderzoek van de voorgehouden aandoeningen dan het onderzoek dat voortvloeit uit de rechtspraak” met betrekking tot het artikel 3 voornoemd van het Verdrag; dat, in die mate, het eerste middel gegrond is; (eigen markering - vrije vertaling)

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij middels haar uiteenzetting ogenschijnlijk een feitelijke beoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, doch dienaangaande dient te worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een dergelijke beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat het van weinig realiteitszin getuigt om te oordelen dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij niet zelf voor de kosten van haar behandeling zou kunnen instaan, volstaat tot slot niet om afbreuk te doen aan de vaststelling van de arts-adviseur dat geen bewijs voorligt van arbeidsongeschiktheid.

Verweerder merkt nog op dat de arts-adviseur belast is met een specifieke wettelijke opdracht in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Inderdaad heeft de arts-adviseur in het licht van artikel

9ter van de Vreemdelingenwet én artikel 3 EVRM (zie infra) een specifieke controletaak, die uiteraard volledig losstaat van de genezende taak van de behandelende arts van de betrokken vreemdeling.

De verweerder laat tot slot gelden dat de bestreden beslissing van verzoekende partij geenszins verplicht terug te keren naar haar land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

In casu geeft verzoekende partij niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Door in het verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat “een gedwongen terugkeer een onmenselijke en vernederende behandeling zou uitmaken” maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

De verzoekende partij heeft geen (individuele) gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling.

Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat de verweerder gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.1.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt in casu onderzoek van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde op het ogenblik van het nemen van deze beslissing als volgt:

“§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1

De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)"

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag ongegrond is verklaard omdat de medische problemen van de verzoekende partij, namelijk een HIV-infectie en een chronisch dragerschap voor hepatitis B, niet konden weerhouden worden nu niet kon worden afgeleid uit de medische stukken die aan de verwerende partij zijn overgemaakt dat deze lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor

het leven, of de fysieke integriteit hetzij die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij gebreke aan een adequate behandeling in het herkomstland.

De bestreden beslissing steunt zich op het medische advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 februari 2014, dat stelt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26.12.2012. Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften/verslagen voorgelegd ter staving van de aanvraag:

- *Protocol van een labo-analyse d.d. 10/09/2012, Centraal Laboratorium voor Klinische Biologie, Instituut voor Tropische Geneeskunde, Antwerpen (bloed- en urinestaal van 27/00/2012; 3 pagina's).*

- *Medisch getuigschrift d.d. 08/10/2012, opgesteld door dr. M.V. (...), algemeen geneeskundige, Instituut voor Tropische Geneeskunde, Antwerpen.*

- *Protocol van een labo-analyse d.d. 11/10/2012, Centraal Laboratorium voor Klinische Biologie, Instituut voor Tropische Geneeskunde, Antwerpen (bloedstaal van 29/08/2012; 1 pagina).*

Onvolledig protocol van een labo-analyse d.d. 11/10/2012, Centraal Laboratorium voor Klinische Biologie, Instituut voor Tropische Geneeskunde, Antwerpen (bloedstaal van 08/10/2012; 1 pagina): pagina 2 van 2 ontbreekt.

- *Protocol van een labo-analyse d.d. 12/10/2012, Centraal Laboratorium voor Klinische Biologie, Instituut voor Tropische Geneeskunde, Antwerpen (bloedstaal van 08/10/2012; 1 pagina).*

- *Protocol van een labo-analyse d.d. 23/10/2012, Centraal Laboratorium voor Klinische Biologie, Instituut voor Tropische Geneeskunde, Antwerpen (bloedstaal van 22/10/2012; 1 pagina).*

- *Protocol van een labo-analyse d.d. 25/10/2012, Centraal Laboratorium voor Klinische Biologie, Instituut voor Tropische Geneeskunde, Antwerpen (sputumstaal van 28/08/2012, 1 pagina).*

- *Protocol van een labo-analyse d.d. 29/10/2012, Centraal Laboratorium voor Klinische Biologie, Instituut voor Tropische Geneeskunde, Antwerpen (sputumstaal van 30/08/2012; 1 pagina).*

Onvolledig protocol van een labo-analyse d.d. 08/11/2012, Centraal Laboratorium voor Klinische Biologie, Instituut voor Tropische Geneeskunde, Antwerpen (bloedstaal van 05/11/2012; 1 pagina): pagina 2 van 2 ontbreekt.

- *Protocol van een labo-analyse d.d. 09/11/2012, Centraal Laboratorium voor Klinische Biologie, Instituut voor Tropische Geneeskunde, Antwerpen (bloedstaal van 05/11/2012; 1 pagina).*

- *Medisch getuigschrift d.d. 04/12/2012, opgesteld door dr. Y.B. (...), huisarts.*

- *Onvolledig protocol van een labo-analyse d.d. 09/09/2013, Centraal Laboratorium voor Klinische Biologie, Instituut voor Tropische Geneeskunde, Antwerpen (bloedstaal van 05/09/2013; 1 pagina): pagina 2 van 2 ontbreekt.*

- *Protocol van een labo-analyse d.d. 09/09/2013, Centraal Laboratorium voor Klinische Biologie, Instituut voor Tropische Geneeskunde, Antwerpen (bloedstaal van 05/09/2013; 1 pagina).*

- *Medisch getuigschrift d.d. 09/01/2014, eveneens opgesteld door dr. M.V. (...).*

Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 27-farige man medische zorgen krijgt in het kader van een HIV-infectie met resistente HIV-stammen; er is ook sprake van een chronisch dragerschap voor hepatitis B.

Bij de diagnose van deze HIV-infectie in augustus – september 2012 was er ernstige immuundeficiëntie (WGO graad 4), met op 27/08/2012 een CD4-aantal van 69/pl. We noteren verder een HIV virale lading van 1880 copies/ml op 08/10/2012.

In betrokkenes lopende antiretrovirale behandeling zoals vermeld in de medische getuigschriften van 08/10/2012, 04/12/2012 en 09/01/2014 noteren we Stocrin (farmaceutische stof efavirenz: een niet-nucleos.de reverse-transcriptaseremmer) en Truvada (farmaceutische stof emtricitabine + tenofovir: een nucleos.de reverse-transcriptaseremmer + een nucleotide reverse-transcriptaseremmer) ; het betreft een chronische (levenslange) behandeling.

Uit de voorgelegde medische getuigschriften/verslagen kan geen informatie weerhouden worden over de evolutie van het CD4-aantal onder de ingestelde antiretrovirale behandeling (cfr. ontbrekende tweede pagina van de labo-resultaten van 11/10/2012, 08/11/2012 en 09/09/2013); we noteren wel een gunstige virologische evolutie onder antiretrovirale behandeling, met op 05/09/2013 een HIV virale lading van < 20 copies/ml.

In het medisch getuigschrift van 09/01/2014 vermeldde dr. V. (...) nog een goede prognose onder therapie.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat er bij de betrokkene sprake is van een actuele strikte medische contra-indicatie om te reizen.

Op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt niet dat mantelzorg op dit ogenblik strikt medisch vereist is bij de betrokkene.

Wat betreft de beschikbaarheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Kameroen:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

-Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank :

o van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 15/07/2013 met het uniek kenmerknummer CM-2922-2013.

o van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 15/07/2013 met het uniek kenmerknummer CM-2902-2013.

o van lokale artsen die in het land van herkomst werken en contractueel aangenomen werden door de Medische Adviesdienst van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 22/09/2013 met het uniek kenmerknummer CM-2994-2013.

Uit deze informatie blijkt dat medicamenteuze behandeling met efavirenz en een combinatiepreparaat pmtricitabine + tenofovir beschikbaar is in Kameroen.

Co-trimoxazol is eveneens beschikbaar in Kameroen; op basis van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen kan evenwel niet bevestigd worden dat de betrokkene momenteel nog steeds profylactische behandeling in verband met Pneumocystis jiroveci-pneumonie krijgt.

Labo-analysen (CD4-aantal, HIV virale lading, leverenzymen, HBV-DNA), echografie van de lever en opvolging/behandeling door een HIV-specialist/internist/infectioloog zijn beschikbaar in Kameroen.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische behandeling en opvolging in het land van herkomst, Kameroen:

- Verwijzend naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 18/02/2014;

"De advocaat van verzoeker haalt aan dat situatie van de medische zorgen in Kameroen zorgwekkend is en in lamentele staat. Het gaat er echter niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Daarnaast geldt ook nog het volgende : « (...) L'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. » (arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. Het Verenigd Koninkrijk).

Om de AIDS-epidemie in te dijken en te bestrijden ontwikkelt Kameroen preventiestrategieën en biedt het land in het kader van een « Plan national de lutte contre le Sida » zorgverlening aan. Het Strategisch Plan 2006-2010 heeft reeds resultaten opgeleverd, met name inzake de universele toegang tot de behandeling voor de HIV-patiënten. De inspanningen, die door het ministerie van volksgezondheid geleverd werden, hebben het mogelijk gemaakt om het aantal erkende behandelingscentra te verhogen. Voortaan dekken ze bijna 2/3 van de gezondheidsdistricten. Het feit dat de antiretrovirale middelen gratis zijn heeft bijgedragen tot een duidelijke stijging van het aantal patiënten die een behandeling volgen (tussen 2005 en 2009 is hun aantal verdubbeld). De geneesmiddelen die gebruikt worden voor de behandeling van opportunistische infecties zijn eveneens gratis. De buitenlandse financieringen hebben het mogelijk gemaakt om de antiretrovirale middelen in sterke mate te subsidiëren in Kameroen. Als gevolg daarvan zijn ze sinds mei 2007 gratis voor alle personen die in de erkende behandelingseenheden opgevolgd worden. De decentralisatie van de tenlasteneming van de HIV-patiënten op het niveau van de districten maakt het eveneens mogelijk om de toegang tot de behandelingen voor de armste personen en/of de personen die op het platteland leven te verbeteren. Er moet echter worden opgemerkt dat het feit dat de antiretrovirale middelen gratis zijn, niet betekent dat de patiënten geen bijdrage moeten leveren voor de andere onderdelen van de zorgen (zoals labtests, medische consultaties...).

De advocaat van betrokkene beweert dat verzoeker fysiek niet in staat zou zijn tot arbeid maar verzuimt het om een bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor te leggen en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong.

Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de bijkomende kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

De advocaat van betrokkene haalt een rapport aan van de WHA, UNAIDS en UNICEF waaruit blijkt dat slechts 38% van de HIV-patiënten in Kameroen ook effectief van een behandeling zou kunnen genieten. Er dient echter nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012)

Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kameroen- het land waar hij tussentussen 25 jaar verbleef- geen familie vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Wat betreft het argument dat betrokkene niet op hulp van familie of derden zou moeten rekenen en hij sociaal zou uitgesloten worden gezien zijn aandoening: het blijft bij een algemene bewering waar niet het minste begin van bewijs van wordt voorgelegd voor de individuele situatie van betrokkene.”

Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Kameroen.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze HIV-infectie en dit chronisch dragerschap voor hepatitis B bij de betrokkene, zoals hierboven beschreven, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen.

Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Kameroen.”

Waar de verzoekende partij tracht aan te tonen dat de noodzakelijke zorgen in Kameroen niet beschikbaar en toegankelijk zijn, kan zij niet worden bijgetreden.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de drie documenten waarop de ambtenaar-geneesheer zich baseert om te concluderen dat de zorgen beschikbaar zijn in het land van herkomst, namelijk Kameroen, zijn opgesteld door “volstrekt anonieme bronnen”, nu uit het advies duidelijk blijkt dat de drie documenten afkomstig zijn uit de MedCOI-databank, waarbij telkens het uniek referentienummer wordt weergegeven, en wordt aangegeven dat deze informatie afkomstig is van lokale artsen die in het land van herkomst zijn tewerkgesteld in contractueel verband met de Nederlandse overheid. Ook wordt in voetnoot 3 van het advies verduidelijkt dat de artsen in het kader van het MedCOI-project gegarandeerd anoniem blijven, en wordt de werking van de informatie-uitwisseling en samenwerking verduidelijkt, net als in voetnoot 2. De verzoekende partij toont voorts niet aan waaruit zij afleidt dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies de artsen op wiens informatie hij zich baseert bij naam moet noemen of persoonlijk identificeerbaar moet maken. Evenmin toont zij aan dat deze informatie ondertekend zou moeten zijn.

Verder toont de verzoekende partij niet aan hoe haar kritiek dat de documenten uit de MedCOI-databank zijn opgesteld met het oog op de situatie van een 47-jarige man met een HIV-infectie en chronische hepatitis B en een 33-jarige vrouw met een HIV-infectie, beiden uit Kameroen, aanleiding zou geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zij duidt op geen enkele wijze waarom de informatie die uit genoemde rapporten blijkt niet dienstig is bij het onderzoek naar de beschikbaarheid van de noodzakelijke behandeling voor de verzoekende partij. Voorts toont zij niet aan waarom een “summier” antwoord, waarbij onder meer met ja/nee wordt geantwoord, niet kan volstaan om de effectieve beschikbaarheid van de medicatie na te gaan.

Evenmin kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat slechts één bron geconsulteerd werd, nu uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat hij zich op drie unieke documenten afkomstig uit de MedCOI-databank heeft gebaseerd in zijn onderzoek naar de beschikbaarheid van de noodzakelijke zorg. Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat er geen enkele garantie is aangaande de correctheid van de geboden informatie en de bron ervan en laat zij na op concrete wijze te duiden waarom de informatie uit de MedCOI-databank en de bron ervan gebrekkig of onbetrouwbaar zou zijn. Nochtans komt het de verzoekende partij toe, zo zij meent dat het advies van de ambtenaar-geneesheer op onbetrouwbare informatie is gebaseerd, deze onbetrouwbaarheid aan te tonen en te weerleggen. Waar zij nog verwijst naar arrest nr. 45 928 van 2 juli 2010 van de Raad, dient de Raad vast te stellen dat zij nalaat aan te tonen dat de voorliggende zaak gelijkaardig is aan deze behandeld in het genoemde arrest, dat bovendien geenszins recent is.

Daarnaast komt het de Raad voor dat de verzoekende partij in casu niet dienstig naar richtlijn 2004/83/EG kan verwijzen nu deze richtlijn “de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van

derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming”, behandelt, terwijl de bestreden beslissing geenszins genomen werd naar aanleiding van een asielaanvraag of aanvraag om subsidiaire bescherming, doch wel de beslissing betreft waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Ten overvloede blijkt niet hoe de handelswijze van de ambtenaar-geneesheer in casu niet zou stroken met de aangehaalde passages uit “de gemeenschappelijke EU-richtlijnen met betrekking tot het gebruik van COI”.

In een tweede onderdeel van het eerste middel meent de verzoekende partij dat de noodzakelijke zorgen financieel niet toegankelijk zijn, doch zij weerlegt met haar betoog de concrete vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer niet. Zij verwijt hem een selectieve lezing van de twee bronnen waarop hij zich zou hebben gebaseerd, namelijk het “*Plan stratégique national de lutte contre le VIH, le sida et les IST, 2011-2015*” van december 2010 en het rapport “*Accès décentralisé au traitement du VIH/sida: évaluation de l'expérience camerounaise*” van maart 2010, waaruit allerm minst de financiële toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen zou blijken.

De Raad wijst er op dat de ambtenaar-geneesheer die zich baseert op de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf - dat op zijn beurt onder meer verwijst naar de twee genoemde rapporten -, met betrekking tot de financiële toegankelijkheid het volgende stelt in zijn advies:

“De advocaat van verzoeker haalt aan dat situatie van de medische zorgen in Kameroen zorgwekkend is en in lamentele staat. Het gaat er echter niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager. Daarnaast geldt ook nog het volgende : « (...) L'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier les dites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. » (arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. Het Verenigd Koninkrijk).

Om de AIDS-epidemie in te dijken en te bestrijden ontwikkelt Kameroen preventiestrategieën en biedt het land in het kader van een « Plan national de lutte contre le Sida » zorgverlening aan. Het Strategisch Plan 2006-2010 heeft reeds resultaten opgeleverd, met name inzake de universele toegang tot de behandeling voor de HIV-patiënten. De inspanningen, die door het ministerie van volksgezondheid geleverd werden, hebben het mogelijk gemaakt om het aantal erkende behandelingscentra te verhogen. Voortaan dekken ze bijna 2/3 van de gezondheidsdistricten. Het feit dat de antiretrovirale middelen gratis zijn heeft bijgedragen tot een duidelijke stijging van het aantal patiënten die een behandeling volgen (tussen 2005 en 2009 is hun aantal verdubbeld). De geneesmiddelen die gebruikt worden voor de behandeling van opportunistische infecties zijn eveneens gratis. De buitenlandse financieringen hebben het mogelijk gemaakt om de antiretrovirale middelen in sterke mate te subsidiëren in Kameroen. Als gevolg daarvan zijn ze sinds mei 2007 gratis voor alle personen die m de erkende behandelingseenheden opgevolgd worden. De decentralisatie van de tenlasteneming van de HIV-patiënten op het niveau van de districten maakt het eveneens mogelijk om de toegang tot de behandelingen voor de armste personen en/of de personen die op het platteland leven te verbeteren. Er moet echter worden opgemerkt dat het feit dat de antiretrovirale middelen gratis zijn, niet betekent dat de patiënten geen bijdrage moeten leveren voor de andere onderdelen van de zorgen (zoals labtests, medische consultaties...).

De advocaat van betrokkene beweert dat verzoeker fysiek niet in staat zou zijn tot arbeid maar verzuimt het om een bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor te leggen en bovendien zijn er geen elementen in het dossier die erop wijzen dat betrokkene geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt in zijn land van oorsprong.

Niets laat derhalve toe te concluderen dat hij niet zou kunnen instaan voor de bijkomende kosten die gepaard gaan met de noodzakelijke hulp.

De advocaat van betrokkene haalt een rapport aan van de WHA, UNAIDS en UNICEF waaruit blijkt dat slechts 38% van de HIV-patiënten in Kameroen ook effectief van een behandeling zou kunnen genieten. Er dient echter nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012)

Het lijkt ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kameroen- het land waar hij tussentijdse 25 jaar verbleef- geen familie vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of voor (tijdelijke) financiële hulp. Wat betreft het argument dat betrokkene niet op hulp van familie of derden zou moeten rekenen en hij sociaal zou uitgesloten worden gezien zijn aandoening: het blijft bij een algemene bewering waar niet het minste begin van bewijs van wordt voorgelegd voor de individuele situatie van betrokkene.”
Uit deze informatie kunnen we besluiten dat er geen bezwaren zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst, Kameroen.”

Vooreerst merkt de Raad op dat er geen schending is van artikel 3 van het EVRM wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau dan in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in Kameroen niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633).

Het gegeven dat de omstandigheden voor de verzoekende partij in het land van herkomst minder gunstig zijn dan in België houdt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM in nu medische behandeling in het land van herkomst voorhanden is (EHRM 2001, Bensaid./United Kingdom, nr. 44599/98 ECHR 2001-I § 36-40).

Evenmin doorslaggevend is het gegeven dat een medische behandeling beperkt beschikbaar zou zijn omwille van logistieke of geografische redenen en dus minder makkelijk te verkrijgen of minder toegankelijk in het land van terugkeer dan in de betrokken Verdragsluitende Staat, hetzij dat financiële toegankelijkheid van de beschikbare behandeling ernstige problemen geeft (EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden; EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland).

Voorts weerlegt de verzoekende partij niet het motief van het advies dat stelt dat zij in haar aanvraag weliswaar beweert fysiek niet in staat te zijn tot arbeid, maar verzuimt het bewijs van (algemene) arbeidsongeschiktheid voor te leggen, terwijl er geen elementen in het administratief dossier zijn die erop wijzen dat zij geen toegang zou hebben tot de arbeidsmarkt. Bijgevolg mag er vanuit gegaan worden dat zij kan instaan voor betaling voor noodzakelijke medische hulp. Bovendien blijkt dat zowel de antiretrovirale middelen als de geneesmiddelen die gebruikt worden voor de behandeling van opportunistische infecties gratis zijn. De verzoekende partij toont voorts niet aan dat bij het verstrekken van het advies geen rekening zou gehouden zijn met het “*totale kostenplaatje van de medische behandeling*”. Het is trouwens niet omdat sommige medicijnen niet gratis ter beschikking zouden worden gesteld dat dergelijke vaststelling dient te leiden tot een machtiging tot verblijf. Voorts komt het de verzoekende partij toe desgevallend aan te tonen dat zij niet zal gerechtigd zijn op enige werkloosheidsvergoeding of een andere sociale uitkering, daargelaten opnieuw de vaststelling dat uit niets blijkt dat zij niet arbeidsgeschikt zou zijn en dat, zoals de bestreden beslissing het stelt het onwaarschijnlijk is dat zij geen beroep kunnen doen op anderen bij hun aankomst, nu zij het grootste gedeelte van haar leven in Kameroen heeft doorgebracht. Bovendien blijkt uit het advies niet dat de hulp van familieleden en vrienden als tijdelijk dient te worden beschouwd nu de ambtenaar-geneesheer stelt dat de verzoekende partij bij hen terecht kan voor “(tijdelijke) financiële hulp” en opvang, waarmee duidelijk wordt bedoeld dat deze hulp al dan niet tijdelijk van de familie, vrienden en kennissen kan worden verwacht. De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer enkel uitging van het feit dat tijdelijke hulp verzekerd en gegarandeerd is nu hij zich blijkens de bewoordingen van het advies ook uitspraak over niet-tijdelijke hulp. Verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk dat deze hulp niet verwacht kan worden. De verwerende partij dient verder geenszins de voorwaarden voor sociale uitkeringen verder te onderzoeken, rekening houdend met de informatie die ter beschikking werd gesteld in het administratief dossier. Het komt de verzoekende partij toe desgevallend aannemelijk te maken waarom zij geen sociale uitkering zou krijgen en welk (arbeids-) leven zij voordien in Kameroen had en de invloed op de sociale uitkeringen.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een rapport van 2011 van de WHO, UNAIDS en Unicef waaruit blijkt dat slechts 38 procent van de patiënten die nood hebben aan antiretrovirale middelen toegang zou hebben tot deze medicatie, dient herhaalt te worden dat het feit dat de zorgen niet van hetzelfde niveau zijn als in België geen aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zoals hoger werd verduidelijkt. Bovendien wordt dit in het advies met betrekking tot deze informatie gesteld, nu de ambtenaar-geneesheer verduidelijkt “*De advocaat van betrokkene haalt een rapport aan van de WHA, UNAIDS en UNICEF waaruit blijkt dat slechts 38% van de HIV-patiënten in*

Kameroen ook effectief van een behandeling zou kunnen genieten. Er dient echter nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. (Arrest nr. 81574 van 23 mei 2012)”. De verzoekende partij weerlegt dit niet met haar betoog in haar verzoekschrift. Zij stelt overigens onterecht dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening hield met voorgaande informatie die zij hem in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf had overgemaakt.

Bovendien is het advies afkomstig van lokale artsen die in het herkomstland werken, en waarop de arts van de verwerende partij zich steunt, recent van aard nu deze dateert van 2013.

Voor het overige verwijst de verzoekende partij naar rapporten die minder recent zijn dan de informatie waarop de ambtenaar-geneesheer zijn sterk onderbouwde advies heeft gebaseerd, rapporten waaruit overigens evenmin blijkt dat de noodzakelijke zorgen niet toegankelijk zijn voor de verzoekende partij in Kameroen.

Waar de verzoekende partij stelt dat er een stigma rust op patiënten met HIV, is haar betoog zeer algemeen, zodat geenszins kan worden afgeleid dat de verzoekende partij zelf het slachtoffer zal worden van stigmatisering, verzoekende partij die bovendien niet ontkent vrienden, familieleden en kennissen in Kameroen te hebben, waarvan kan verwacht worden dat zij hulp kunnen bieden, temeer uit het betoog blijkt dat verzoekende partij wel tijdelijke hulp van hen lijkt te verwachten. Bovendien doet het bestaan van een sociaal stigma geen afbreuk aan de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen en medicatie, toegankelijkheid en beschikbaarheid die worden gestaafd door concrete informatie in het advies van de ambtenaar-geneesheer. Het argument van de stigmatisering wordt in het advies bovendien verworpen, namelijk *“Wat betreft het argument dat betrokkene niet op hulp van familie of derden zou moeten rekenen en hij sociaal zou uitgesloten worden gezien zijn aandoening: het blijft een algemene bewering waar niet het minste begin van bewijs van wordt voorgelegd voor de individuele situatie van betrokkene.”* Het betoog van de verzoekende partij is niet van aard dit te weerleggen.

De verzoekende partij geeft daarnaast niet aan welke voorwaarden er zouden bestaan en aan welke ervan zij niet zou voldoen om toegang te hebben tot opvolging en behandeling in de behandelingseenheden.

De verzoekende partij kan evenmin ernstig voorhouden dat de ambtenaar-geneesheer zich heeft beperkt tot een verwijzing naar artikel 3 van het EVRM, gelet op zijn in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet verstrekte advies. Uit het advies blijkt dat een onderzoek werd gevoerd naar alle hypothesen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat inderdaad een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM. De ambtenaar-geneesheer is wel degelijk nagegaan of er sprake is van een adequate behandeling in het land van herkomst. De verzoekende partij kan niet anders voorhouden.

De verzoekende partij toont verder niet aan op welke informatie uit de aanvraag de ambtenaar-geneesheer in zijn advies niet zou zijn ingegaan.

Waar de verzoekende partij aanvoert dat de ambtenaar-geneesheer nergens onderzoek heeft gevoerd naar de continuïteit van de behandeling, wijst de Raad er vooreerst op dat uit het voorgaande en uit zijn advies blijkt dat de nodige zorgen en medicatie beschikbaar en toegankelijk zijn in Kameroen, zodat de verzoekende partij allerminst aannemelijk maakt dat zij een onderbreking van de behandeling riskeert. Niets belet haar overigens om, voorzien van voldoende medicatie naar haar land van herkomst terug te keren zodat zij tijd heeft om daar in het bezit te komen van de nodige medicijnen. Bovendien blijkt uit het administratief dossier, hetgeen in het advies wordt herhaald, dat er geen contra-indicaties zijn om te reizen. De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk op welke wijze zij vreest te maken te krijgen met een discontinuïteit van de behandeling. Gelet op het voorgaande kan zij niet ernstig voorhouden dat er sprake zal zijn van een stopzetting van de behandeling bij terugkeer naar Kameroen.

De verzoekende partij negeert voorts volledig de informatie die door de ambtenaar-geneesheer in zijn advies wordt opgenomen omtrent de toegankelijkheid van de zorgen in Kameroen en de overige concrete bronnen waarop de verwerende partij zich steunt.

Waar de verzoekende partij nog de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, hanteert het Hof in de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen, een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote kamer, N. vs. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op het verslag van de ambtenaar-geneesheer en dat deze laatste rekening heeft gehouden met alle door de verzoekende partij bijgebrachte medische verslagen. De verwerende partij oordeelde dat er aan hen geen verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kon worden toegestaan. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing maakt geen grond tot vernietiging uit.

Voorts kan herhaald worden dat er geen schending van artikel 3 van het EVRM is wanneer de betrokkene in het land van herkomst de noodzakelijke medische zorgen kan krijgen, ook al zijn die zorgen niet van hetzelfde niveau als in het land waar de betrokkene op dat ogenblik verblijft; dat, al zou de gezondheidszorg in het herkomstland niet optimaal zijn, dit niet inhoudt dat de noodzakelijke zorgen er niet zouden kunnen worden verkregen (RvS 14 februari 2008, nr. 179.633

Bijgevolg toont de verzoekende partij niet aan dat een terugkeer naar het herkomstland een schending van artikel 3 van het EVRM teweegbrengt.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 3 van het EVRM en van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan zij eveneens de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van de rechten van verdediging, wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). De schending kan niet dienstig worden aangevoerd.

De verzoekende partij roept ten slotte in de hoofding van haar middel de schending in van artikel 73/14 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoeld in artikel 39/78 i.o. 39/69, § 1,4° van de vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht, is onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“Hoewel artikel 9ter Vw. als een meer gunstige beschermingsnorm of -bepaling dient beschouwd te worden (zie hierboven het eerste middel), behandelt artikel 9ter een materie die ook wordt behandeld door artikel 15b van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. De vraag tot verblijf onder artikel 9ter Vw. houdt een vraag in tot subsidiaire bescherming (zie GwH, nr.193/2009, 26 november 2009 en nr.95/2008, 26 juni 2008).

Artikel 9ter Vw. komt ook inhoudelijk overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens dat bepaalt de Rechten van Mens dat bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

De waarde die in dit artikel vervat ligt is fundamenteel voor elke democratische samenleving en het verbod dat hieruit voortvloeit is enkel in absolute termen uit te drukken, wat wil zeggen dat het geen uitzonderingen duldt. Zoals uw Raad de Europese rechtspraak hieromtrent zelf parafraseert verbiedt artikel 3 EVRM in absolute termen “ foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §218).”

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten hebben, op het ogenblik van de verwijdering (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81, EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §358!).

Het Grondwettelijk Hof heeft op 16 januari 2014 in arrest nr.1/2014 geoordeeld dat een annulatieberoep bij Uw Raad in geval dat er een verdedigbare grief onder artikel 3 EVRM wordt aangevoerd geen effectief rechtsmiddel uitmaakt ondermeer gezien het niet gegarandeerd is dat nieuwe elementen in overweging zullen genomen worden en gezien enkel de wettigheid onderzocht wordt:

“B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

(...)

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.”

Aangezien verzoeker in casu een verdedigbare grief aanbrengt onder artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat ruimer is dan artikel 3 EVRM maar het artikel ook omvat, nl. een onmenselijke of vernederende behandeling wegens het gebrek aan beschikbare, adequate gezondheidszorg in het thuisland, voldoet een annulatieberoep bij uw Raad volgens het Grondwettelijk Hof niet aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals voorgeschreven door artikel 13 EVRM.

Uw Raad kan deze elementen echter niet grondig onderzoeken, hoewel de ex nunc beoordeling die artikel 3 EVRM j° artikel 13 EVRM dit vergt en noodzakelijk maakt.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in een erg recent arrest dat de procedure van vernietiging en schorsing geen effectief rechtsmiddel inhoudt wanneer het verblijf wordt geweigerd en een uitwijzingsbevel wordt afgeleverd en een schending van artikel 3 van het EVRM wordt

ingeroepen. (EHRM 27 februari 2014, Josef t. België, beschikbaar op <http://hudoc.echr.coe.int/sites/eng/pages/search.aspx?i=001-141199>)

Verzoeker wil Uw Raad dan ook verzoeken om hem de kans te geven het dossier opnieuw ten gronde te laten bekijken.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden en dient verzoekers vraag tot verblijfsmachtiging omwille van medische redenen aan een grondig onderzoek te worden onderworpen.”

2.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van de artikelen 3 en 13 EVRM.

De verzoekende partij acht de voormelde verdragsregels geschonden, doordat een annulatieberoep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zou volstaan, gelet op het feit dat een schending van artikel 3 EVRM wordt aangevoerd. De verzoekende partij vraagt dat zijn dossier door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan een grondig onderzoek zou worden onderworpen.

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 3 EVRM.

De verzoekende partij haalt artikel 3 EVRM slechts aan ter ondersteuning van haar standpunt dat een beroep tot nietigverklaring niet zou volstaan, doch zij toont geenszins aan op welke wijze artikel 3 EVRM zou zijn geschonden.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Verweerder laat voorts gelden dat de verzoekende partij geen schending aannemelijk maakt van artikel 13 EVRM.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

Verweerder laat ten overvloede nog gelden dat een daadwerkelijke rechtsbescherming zoals bedoeld in artikel 13 EVRM geenszins inhoudt dat een vreemdeling hangende een beroepsprocedure tegen elke beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten, legaal op het grondgebied zou moeten verblijven.

Verweerder verwijst voor zoveel als nodig naar het arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 van het Grondwettelijk Hof (BS 2 juli 2008):

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de

administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 1/2014 van het Grondwettelijk Hof. Het Grondwettelijk Hof diende in voormeld arrest immers na te gaan of het verschil in behandeling tussen enerzijds de asielzoekers uit veilige landen en anderzijds de andere asielzoekers, ten aanzien van het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, redelijk verantwoord is.

Het Grondwettelijk Hof oordeelde dat artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 diende te worden vernietigd, aangezien het verschil in behandeling ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

Verweerder laat gelden dat dient te worden vastgesteld dat de in casu bestreden beslissing een beslissing tot ongegrondheid van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet betreft, terwijl het arrest van het Grondwettelijk Hof betrekking heeft op een beslissing tot niet-inoverwegingname van een asielaanvraag uit een veilig land.

Los van de vraag of het arrest van het Grondwettelijk Hof naar analogie kan worden toegepast op een weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, laat verweerder gelden dat dit arrest niet dienstig in verband kan worden gebracht met de in casu bestreden beslissing.

In de zaak Josef t. België van het EHRM, waarnaar verzoekende partij eveneens verwijst, had betrokkene een annulatieberoep ingediend samen met een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de beslissing 9ter Vreemdelingenwet en het bevel om het grondgebied te verlaten. In voormeld arrest werd door het EHRM geoordeeld dat, daar het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten geen schorsende werking heeft, dit geen effectief rechtsmiddel uitmaakt in de zin van artikel 13 EVRM.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij in haar verzoekschrift in gebreke blijft aan te tonen dat dit arrest in casu toepassing vindt. Immers werd in het arrest Josef door de vreemdeling een vordering tot schorsing bij UDN ingediend tegen zowel de ongegrondheidsbeslissing overeenkomstig 9ter van de Vreemdelingenwet, als tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit omdat zij vreesde onmenselijk of vernederend te worden behandeld bij een terugkeer.

In casu zijn de medische zorgen en opvolging overigens voorhanden in het herkomstland, zoals blijkt uit het advies van de arts-adviseur.

Terwijl huidig beroep enkel gericht is tegen de 9ter ongegrondheidsbeslissing, en niet tegen een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekende partij kan bezwaarlijk pogen voor te houden dat aan elk beroep dat wordt ingediend tegen een beslissing 9ter, een schorsend affect met een (tijdelijk) verblijfsrecht zou moeten worden gekoppeld voor de betrokken vreemdeling.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.2.3. Samengevat voert de verzoekende partij in haar tweede middel aan dat zij geen effectief rechtsmiddel heeft om de bestreden beslissing aan te vechten, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 3 juncto artikel 13 van het EVRM. Zij verwijst naar het arrest nr. 1/2014 van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 en meent dat een annulatieberoep niet voldoet aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel zoals voorgeschreven door artikel 13 van het EVRM. Verzoeker verwijst tevens naar het arrest Josef t. België van 27 februari 2014 van het EHRM. In dit arrest verklaarde het EHRM dat de procedure van vernietiging en schorsing geen effectief rechtsmiddel inhoudt wanneer het verblijf wordt geweigerd en een uitwijzingsbevel wordt afgeleverd en een schending van artikel 3 van het EVRM wordt ingeroepen. Zij meent tevens dat er in casu een beroep in volle rechtsmacht dient te zijn tegen de bestreden beslissing, namelijk de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, en in dit verband enerzijds de link legt met de subsidiaire bescherming en anderzijds verwijst naar het arrest *Josef v. België* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 27 februari 2014 en naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 1/2014 van 16 januari 2014. De Raad dient echter vast te stellen dat voormelde beschouwing geen betrekking heeft op de *in casu* bestreden beslissing.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort eventuele leemten in de wet aan te vullen en ‘volle rechtsmacht’ te verlenen aan procedures waaraan de wetgever zelf geen volle rechtsmacht heeft toegekend. Door aldus te handelen zou de Raad zich immers in de plaats stellen van de wetgever en de scheiding der machten miskennen.

Bovendien heeft het Grondwettelijk Hof in het arrest nr. 95/2008 van 26 juni 2008 reeds geoordeeld dat een verschil in behandeling tussen asielzoekers en vreemdelingen die een aanvraag hebben ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet niet zonder redelijke verantwoording is.

Ter zake merkt de Raad op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (*Parl.St.*, Kamer, 2005- 2006, nr. 2479/001, 323). Tevens heeft het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (B.S. 7 juni 2008) in verband met het al dan niet bestaan van een discriminatie tussen rechtzoekenden die beschikken over een beroep met volle rechtsmacht en over deze die slechts over een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikken, gesteld in zijn overweging B.16.3.:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad van State : indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk : Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, 7 november 2000, § 58).

Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen.

De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/82, §2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

Bijgevolg is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er door de wet mee belast om onder meer als annulatierechter na te gaan of de individuele beslissingen genomen met toepassing van de beroepen die worden ingesteld met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet werden genomen met overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De wetgever heeft uitdrukkelijk uitgesloten dat de Raad een ruimere toetsing zou doorvoeren (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr.St.*, Kamer, 2005-06, nr. 51/2479-011, 40.). Een behandeling in volle rechtsmacht van huidig beroep is wettelijk niet toegestaan. Daarenboven wordt in overweging B.16.3. van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 gesteld dat de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft (zie ook RvS 29 mei 2013, nr. 223.629). Bovendien toont de verzoekende partij niet aan met welke nieuwe elementen de Raad geen rekening zou houden die aan hem zijn voorgelegd.

Het middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van “*het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vevat in artikel 41.2,a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie*”.

Het middel luidt als volgt:

“Derde middel: schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vevat in artikel 41.2, a) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna “het Handvest”)

Artikel 41 van het Handvest stelt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;
- b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;
- c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.
3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.
4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit, en heeft met andere woorden voorrang op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, *M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General*, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

“81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, *Krombach*, C-7/98, *Jurispr. blz. I-1935*, punt 42, en 18 december 2008, *Sopropé*, C-349/07, *Jurispr. blz. I-10369*, punt 36). 82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie*, 322/81, *Jurispr. blz. 3461*, punt 7, en 18 oktober 1989, *Orkem/Commissie*, 374/87, *Jurispr. blz. 3283*, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. 83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden. 84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz. 1063*, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36). 86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 38). 87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, *Spanje/Commissie*, C-287/02, *Jurispr. blz. I-5093*, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, *Jurispr. blz. I-9147*, punt 83, en 21 december 2011, *Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran*, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punten 64 en 65). 88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, *Technische Universität München*, C-269/90, *Jurispr. blz. I-5469*, punt 14, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging.”

In dit arrest oordeelt het Hof dat het hoorrecht van toepassing is in de aanvraag tot subsidiaire bescherming, zijnde een toepassing van Europeesrechtelijke bepalingen.

Zoals gesteld werd, behandelt artikel 9ter een materie die ook wordt behandeld door artikel 15b van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. De vraag tot verblijf onder artikel 9ter Vw. houdt een vraag in tot subsidiaire bescherming (zie *GwH*, nr. 193/2009, 26 november 2009 en nr. 95/2008, 26 juni 2008). Het hoorrecht is dan ook van toepassing in verzoeksters geval.

Het Hof oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, *France/People's Mojahedin Organization of Iran*, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Indien verzoeker, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, op de hoogte zou gebracht geweest zijn van het standpunt van de arts-adviseur en de voorgenomen maatregel dan zou hij de mogelijkheid gehad hebben om de argumenten die hierboven worden ontwikkeld met betrekking tot de gebrekkige toegankelijkheid van de nodige medische zorgen over te maken aan verwerende partij. Verder kon de arts-adviseur op zijn fouten worden gewezen (die uitvoerig hierboven werden uiteengezet in het eerste middel). De kans is overigens meer dan reëel dat de arts-adviseur een ander advies zou geformuleerd, gezien het feit dat hij totaal voorbij ging aan het feit dat verzoekers' noodzakelijke behandeling niet financieel toegankelijk is in Kameroen.

Indien verzoekende partij haar hoorrecht zoals gegarandeerd door het Handvest had kunnen uitoefenen was verwerende partij noodzakelijkerwijze tot een andere beslissing gekomen.

Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Omwille van alle bovenstaande redenen dient het verzoek tot nietigverklaring dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.

III. Verzoek tot het bekomen van het voordeel van *pro deo*

Verzoeker is het niet eens met de genomen beslissing en wenst hiertegen dan ook beroep aan te tekenen.

Verzoeker beschikt echter niet over de middelen om de kosten van de procedure te dragen.

Verzoeker wenst dan ook het voordeel van de *pro deo* toegekend te krijgen.

Teneinde aan te tonen dat hij niet over voldoende middelen beschikt, legt verzoeker bij dit verzoekschrift het attest voor van het Bureau voor Juridische Bijstand te Antwerpen waaruit blijkt dat hij de aanstelling bekomen heeft van een advocaat in het kader van de kosteloze tweedelijnsbijstand, in de zin van artikel 508/1 van het Gerechtelijk Wetboek (stuk 3)."

2.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- het hoorrecht ;

- artikel 41.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat zij niet werd gehoord door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en haar derhalve niet de mogelijkheid werd gegeven om de arts-adviseur op zijn fouten te wijzen.

Verweerder laat gelden dat de vage beschouwing van de verzoekende partij geen aanleiding kan geven tot vernietiging van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij had moeten worden gehoord alvorens haar de bestreden beslissing werd betekend.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van de verzoekende partij. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). "De hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575)." (R.v.V. nr. 65 732 van 24 augustus 2011)

Een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan geenszins worden aangenomen.

Terwijl verzoekende partij evenmin kan worden gevolgd waar zij poogt voor te houden dat zij diende te worden gehoord op grond van artikel 41, §2, lid 1, van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Deze bepaling luidt evenwel als volgt:

“Recht op behoorlijk bestuur

1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Voormeld artikel behelst uitdrukkelijk dat: “Eenieder er recht op [heeft] dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld”.

De federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke is evenwel geen instelling of orgaan van de Unie. Een schending van deze bepaling kan als dusdanig in casu dan ook niet op nuttige wijze worden aangevoerd (zie ook R.v.V. nr. 105.437 van 20 juni 2013).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”

2.3.3. De verzoekende partij verwijst naar de hoorplicht zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de rechtspraak daaromtrent van het Hof van Justitie. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake de ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, in casu het inreisverbod, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de beslissing van de verwerende partij omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

In casu houdt de verzoekende partij voor dat *“Indien verzoeker, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, op de hoogte zou gebracht geweest zijn van het standpunt van de arts-adviseur en de voorgenomen maatregel dan zou hij de mogelijkheid gehad hebben om de argumenten die hierboven worden ontwikkeld met betrekking tot de gebrekkige toegankelijkheid van de nodige medische zorgen*

over te maken aan verwerende partij. Verder kon de arts-adviseur op zijn fouten worden gewezen (die uitvoerig hierboven werden uiteengezet in het eerste middel). De kans is overigens meer dan reëel dat de arts-adviseur een ander advies zou geformuleerd, gezien het feit dat hij totaal voorbij ging aan het feit dat verzoekers' noodzakelijke behandeling niet financieel toegankelijk is in Kameroen.”, doch met dit algemeen en theoretisch betoog maakt zij allerminst concreet welke specifieke elementen zij dan wel naar voor zou hebben gebracht en die de verwerende partij tot een andere beslissing hadden doen komen, mocht zij daartoe zijn uitgenodigd. Zij beperkt zich tot de bewering dat zij dergelijke elementen zou hebben aangebracht. Dit volstaat echter niet. Te meer, zoals uit de bespreking van de middelen blijkt de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt, hangende het beroep, dat de behandeling die zij behoeft financieel niet toegankelijk is in het herkomstland.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht an sich betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100 007; RvS 18 mei 2006, nr. 158 985; RvS 15 februari 2007, nr. 167 887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het ongegrond verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel – m.n. de machtiging tot verblijf in het Rijk – te verlenen. Te dezen kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196. 233). In de mate dat de verzoekende partij de hoorplicht geschonden ziet als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten in het raam van de zorgvuldigheidsplicht, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat voor het nemen van de bestreden beslissing een grondig onderzoek werd gevoerd naar de medische situatie van de verzoekende partij, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel. Bovendien had de verzoekende partij steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen die zij nodig achtte, in het kader van haar aanvraag en later, voor het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie november tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN